

Kohtulahendite kogumik

EUROOPA KOHTU OTSUS (suurkoda)

23. jaanuar 2018*

Eelotsusetaotlus – Politseikoostöö ja õigusosalane koostöö kriminaalasjades – Raamotsus 2002/584/JSK – Euroopa vahistamismäärus – Liikmesriikidevaheline üleandmiskord – Täitmata jätmise kohustuslikud alused – Artikli 3 punkt 3 – Alaealised – Nõue kontrollida kriminaalvastutusele võtmise vanuse alammäära või hinnata vahistamismääruse teinud riigi õiguses alaealise vastutusele võtmiseks ette nähtud täiendavaid tingimusi juhtumipõhiselt

Kohtuasjas C-367/16,

mille ese on ELTL artikli 267 alusel hof van beroep te Brussel'i (Brüsseli apellatsioonikohus, Belgia) 23. juuni 2016. aasta otsusega esitatud eelotsusetaotlus, mis saabus Euroopa Kohtusse 5. juulil 2016 Euroopa vahistamismääruse täitmise menetluses järgmise isiku suhtes:

Dawid Piotrowski,

EUROOPA KOHUS (suurkoda),

koosseisus: koja president K. Lenaerts, asepresident A. Tizzano (ettekandja), kodade presidendid R. Silva de Lapuerta, M. Ilesič, L. Bay Larsen, J. Malenovský, E. Levits, C. G. Fernlund ja C. Vajda, kohtunikud J.-C. Bonichot, A. Arabadjiev, C. Toader, S. Rodin, F. Biltgen ja K. Jürimäe,

kohtujurist: Y. Bot,

kohtusekretär: asekohtusekretär M.-A. Gaudissart,

arvestades kirjalikku menetlust ja 13. juuni 2017. aasta kohtuistungil esitatut,

arvestades seisukohti, mille esitasid:

- Belgia valitsus, esindajad: C. Pochet, L. Van den Broeck, C. Van Lul ja N. Cloosen,
- Iirimaa, esindajad: A. Joyce ja J. Quaney, keda abistas J. Fitzgerald, *BL*,
- Prantsuse valitsus, esindajad: D. Colas ja R. Coesme,
- Itaalia valitsus, esindaja: G. Palmieri, keda abistas *avvocato dello Stato* L. Ventrella,
- Poola valitsus, esindajad: B. Majczyna ja J. Sawicka,
- Rumeenia valitsus, esindajad: R. Mangu, M. Chicu ja E. Gane,
- Euroopa Komisjon, esindajad: R. Troosters ja S. Grünheid,

* Kohtumenetluse keel: hollandi.

olles 6. septembri 2017. aasta kohtuistungil ära kuulanud kohtujuristi ettepaneku,
on teinud järgmise

otsuse

- 1 Eelotsusetaotlus puudutab küsimust, kuidas tõlgendada nõukogu 13. juuni 2002. aasta raamotsuse 2002/584/JSK Euroopa vahistamismääruse ja liikmesriikidevahelise üleandmiskorra kohta (EÜT 2002, L 190, lk 1; ELT eriväljaanne 19/06, lk 34), muudetud nõukogu 26. veebruari 2009. aasta raamotsusega 2009/299/JSK (ELT 2009, L 81, lk 24) (edaspidi „raamotsus 2002/584“), artikli 3 punkti 3.
- 2 Eelotsusetaotlus on esitatud menetluses, mis käsitleb Sąd Okręgowy w Białymstoku (Białystoki esimese astme kohus, Poola) poolt 17. juulil 2014. aastal Dawid Piotrowski suhtes tehtud Euroopa vahistamismääruse täitmist Belgias.

Õiguslik raamistik

Liidu õigus

- 3 Raamotsuse 2002/584 põhjendused 5–7 on järgmised:
  - „(5) Tulenevalt eesmärgist kujundada Euroopa Liit vabadusel, turvalisusel ja õigusel rajanevaks alaks tuleks kaotada liikmesriikidevaheline väljaandmine ja asendada see õigusasutustevahelise üleandmissüsteemiga. Lisaks sellele võimaldab süüdimõistetute kriminaalkaristuste täitmiseks või kahtlustatavatele süüdistuse esitamiseks uue lihtsustatud üleandmissüsteemi sisseviimine kõrvaldada keerukuse ja võimalikud viivitused, mis on omased praegusele väljaandmiskorrale. Tavapärased koostöosuhted, mis on siiani domineerinud liikmesriikide vahel, tuleks asendada kriminaalasjades tehtud otsuste vaba liikumisega, mis hõlmaks nii kohtuotsuse eelseid kui lõplikke otsuseid vabadusel, turvalisusel ning õigusel rajaneva ala raamistikus.
  - (6) Käesolevas raamotsuses sätestatud Euroopa vahistamismäärus on esimene kindel meede kriminaalõiguse valdkonnas, millega kohaldatakse vastastikuse tunnustamise põhimõtet, mida Euroopa Ülemkogu nimetas õiguslaselise koostöö nurgakiviks.
  - (7) 13. detsembri 1957. aasta väljaandmise Euroopa konventsioonile rajatud mitmepoolse väljaandmissüsteemi asendamise eesmärki ei suuda seoses selle ulatuse ja toimega ühepoolset tegutsevad liikmesriigid piisavalt saavutada ning seda saab paremini saavutada liidu tasandil, võib nõukogu võtta meetmeid vastavalt subsidiaarsuse põhimõttele, millele on osutatud Euroopa Liidu lepingu artiklis 2 ja Euroopa Ühenduse asutamislepingu artiklis 5. Viimati nimetatud artiklis sätestatud proportsionaalsuse põhimõtte kohaselt ei lähe käesolev raamotsus kaugemale sellest, mis on vajalik nimetatud eesmärgi saavutamiseks.“
- 4 Nimetatud raamotsuse artikkel 3 on sõnastatud järgmiselt:

„Vahistamismäärust täitva liikmesriigi õigusasutus (edaspidi „vahistamismäärust täitev õigusasutus“) kohustub keelduma Euroopa vahistamismääruse täitmisest järgmistel juhtudel:

[...]

  - 3) kui isikut, kelle suhtes Euroopa vahistamismäärus on tehtud, ei saa seoses tema vanusega võtta vahistamismäärus[t täitva] riigi õiguse alusel kriminaalvastutusele vahistamismääruse aluseks olevate tegude eest.“ [täpsustatud tõlge]

5 Raamotsuse 2002/584 artikkel 15 näeb ette:

„1. Vahistamismäärust täitev õigusasutus teeb käesolevas raamotsuses määratletud aja jooksul ja tingimustel otsuse, kas isik tuleb üle anda.

2. Kui vahistamismäärust täitev õigusasutus leiab, et vahistamismääruse teinud liikmesriigi edastatud teabest ei piisa üleandmisotsuse tegemiseks, küsib ta vajalikku lisateavet, eelkõige seoses artiklitega 3–5 ja artikliga 8, mis tuleb kiiresti saata ning võib selle saamiseks kehtestada tähtaja, võttes arvesse vajadust järgida artiklis 17 kehtestatud tähtaegu.

3. Vahistamismääruse teinud õigusasutus võib alati edastada täitvale õigusasutusele mis tahes vajalikku lisateavet.“

6 Euroopa Parlamendi ja nõukogu 11. mai 2016. aasta direktiivi (EL) 2016/800, mis käsitleb kriminaalmenetluses kahtlustatavate või süüdistatavate laste menetluslikke tagatise (ELT 2016, L 132, lk 1), põhjendus 8 on sõnastatud järgmiselt:

„Kui laps on kriminaalmenetluses kahtlustatav või süüdistatav või tema suhtes kohaldatakse Euroopa vahistamismäärusega seotud menetlust kooskõlas [...] raamotsusega 2002/584/JSK (edaspidi „isik, kelle üleandmist taotletakse“), peaksid liikmesriigid tagama, et esmalt võetakse alati arvesse lapse parimaid huviseid kooskõlas Euroopa Liidu põhiõiguste harta (edaspidi „harta“) artikli 24 punktiga 2.“

7 Direktiivi artikkel 1 sätestab:

„Käesolevas direktiivis sätestatakse ühised miinimumnormid selliste laste teatavate õiguste kohta,

a) kes on kriminaalmenetluses kahtlustatavad või süüdistatavad või

b) kelle suhtes vastavalt raamotsusele 2002/584/JSK rakendatakse Euroopa vahistamismäärusega seotud menetlust [...]“

8 Nimetatud direktiivi artikli 3 punkti 1 kohaselt on „laps“ iga alla 18aastane isik.

9 Direktiivi 2016/800 artikkel 17 „Euroopa vahistamismäärusega seotud menetlus“ näeb ette:

„Liikmesriigid tagavad, et artiklites 4, 5, 6, 8, 10–15 ja artiklis 18 osutatud õigusi kohaldatakse lapsele, kelle üleandmist taotletakse, *mutatis mutandis*, kui ta Euroopa vahistamismäärusega seotud menetluse raames määrust täitvas liikmesriigis vahi alla võetakse.“

Belgia õigus

10 Euroopa vahistamismäärust käsitleva 19. detsembri 2003. aasta seaduse (wet betreffende het Europees aanhoudingsbevel, *Belgisch Staatsblad*, 22.12.2003, lk 60075, edaspidi „Euroopa vahistamismääruse seadus“) artikli 4 punkt 3 näeb ette, et „Euroopa vahistamismääruse täitmisest keeldutakse, [...] kui isikut, kelle suhtes Euroopa vahistamismäärus on tehtud, ei saa seoses tema vanusega vahistamismääruse aluseks olevate tegude eest veel Belgia õiguse alusel kriminaalvastutusele võtta“.

- 11 8. aprilli 1965. aasta seaduse noorukite kaitse, kuriteoks kvalifitseeritava teo toime pannud alaealiste järelevalve ja selle teoga tekitatud kahju hüvitamise kohta (wet betreffende de jeugdbescherming, het ten laste nemen van minderjarigen die een als misdrijf omschreven feit hebben gepleegd en het herstel van de door dit feit veroorzaakte schade, *Belgisch Staatsblad*, 15.4.1965, lk 4014, edaspidi „noorukite kaitse seadus“), põhikohtuasjas kohaldatava redaktsiooni artikkel 36 on sõnastatud järgmiselt:

„Jeugdrechtbank (noortekohus) võtab menetlusse:

[...]

4° prokuratuuri taotlusi isikute puhul, kes on uurimise all kuriteoks kvalifitseeritava teo tõttu, mis on toime pandud enne 18aastaseks saamist.

[...]“

- 12 Selle seaduse artikkel 57*bis* näeb ette:

„§ 1. Kui kuriteoks kvalifitseeritava teo toimepanemise tõttu jeugdrechtbankis (noortekohus) kohtu alla antud isik oli teo toimepaneku ajal 16aastane või vanem ja jeugdrechtbank (noortekohus) leiab, et järelevalve-, kaitse- või kasvatuse meede ei ole kohane, võib nimetatud kohus põhjendatud otsuse alusel saata asja tagasi prokuratuuri, või kui asjaomast isikut kahtlustatakse sellise teo toimepanemises, mis kuulub kergemaid kuritegusid menetleva kohtu alluvusse, saata asja vajaduse korral jeugdrechtbanki (noortekohus) erikolleegiumile, kes kohaldab karistusõiguse üldosa ja üldist kriminaalmenetlust, või kui asjaomast isikut kahtlustatakse sellise teo toimepanemises, mis ei kuulu kergemaid kuritegusid menetleva kohtu alluvusse, siis saata asja vajaduse korral lahendamiseks vandemeeste kohtule (cour d’assises), mille koosseis on moodustatud kohtute seaduse artikli 119 teise lõigu sätete alusel. Jeugdrechtbank (noortekohus) võib asja siiski üle anda vaid juhul, kui lisaks on täidetud üks järgmistest tingimustest:

- asjaomase isiku suhtes on juba võetud üks või mitu artikli 37 §-s 2, §-s 2*bis* või §-s 2*ter* nimetatud meetmetest või on isikut juba kohustatud tegema kahju heastamise ettepanekut, nagu on ette nähtud artiklites 37*bis*–37*quinqües*;
- tegemist on karistusseadustiku artiklites 373, 375, 393–397, 400, 401, 417*ter*, 417*quater* ja 471–475 nimetatud teoga või katsega panna toime karistusseadustiku artiklites 393–397 nimetatud tegu.

Põhjendus puudutab asjaomase isiku isiksust, tema lähikonda ja tema küpsusastet.

Käesolevat sätet võib kohaldada ka juhul, kui asjaomane isik on kohtuotsuse tegemise ajaks juba saanud 18aastaseks. Sellisel juhul peetakse teda käesoleva peatüki kohaldamisel samaväärseks alaealisega.

§ 2. Ilma et see piiraks artikli 36*bis* kohaldamist, võib jeugdrechtbank (noortekohus) käesolevat artiklit kohaldades anda asja üle alles pärast seda, kui ta on lasknud teha artikli 50 teises lõigus ette nähtud sotsiaaluuringu ja psühholoogilis-meditsiinilise uuringu.

Psühholoogilis-meditsiinilise uuringu eesmärk on hinnata olukorda olenevalt asjaomase isiku isiksusest, tema lähikonnast ja tema küpsusastmest. Talle süüks pandavate tegude liiki, sagedust ja raskust võetakse arvesse juhul, kui need aitavad hinnata tema isiksust. Kuningas määrab kindlaks psühholoogilis-meditsiinilise uuringu läbiviimise eeskirjad.

Sellest olenemata:

1° võib jeugdrechtbank (noortekohus) asja siiski üle anda ilma psühholoogilis-meditsiinilise uuringu aruandeta, kui ta tuvastab, et asjaomane isik hoiab uuringust kõrvale või sellest keeldub;

- 2° võib jeugdrechtbank (noortekohus) asja siiski üle anda ilma sotsiaaluuringu tegemise ja psühholoogilis-meditsiinilise uuringu taotlemise kohustuseta, kui alla 18aastase isiku suhtes on karistusseadustiku artiklites 323, 373–378, 392–394, 401 ja 468–476 nimetatud ühe või mitme teo eest, mille isik on toime pannud pärast 16aastaseks saamist, kohtuotsusega juba kohaldatud meedet ja asjaomane isik on ühe või mitme pärast esimest süüdimõistvat kohtuotsust toime pandud teo eest uuesti uurimise all. Eelmise menetluse toimik tuleb lisada uue menetluse toimikule;
- 3° jeugdrechtbank (noortekohus) menetleb samadel tingimustel asja üleandmise taotlust, mis puudutab alla 18aastast isikut, kes on pärast 16aastaseks saamist toime pannud kuriteoks kvalifitseeritava teo, mille eest on ette nähtud üle 20aastane vangistus ja mille eest antakse isik kohtu alla alles pärast 18aastaseks saamist.

[...]

Põhikohtuasi ja eelotsuse küsimused

- 13 D. Piotrowski on 11. augustil 1993 Lapy's (Poola) sündinud Poola kodanik.
- 14 Sąd Okręgowy w Białymstoku (Białystoki esimese astme kohus, Poola) tegi 17. juulil 2014 D. Piotrowski suhtes Euroopa vahistamismääruse, taotlemaks tema üleandmist Poola ametiasutustele, et pöörata täitmisele selle kohtu kahe otsuse alusel mõistetud karistused. 15. septembril 2011 tehtud esimese kohtuotsusega oli asjaomasele isikule mõistetud jalgratta varguse eest kuuekuuline vangistus. 10. septembril 2012 tehtud teise kohtuotsusega oli sellele isikule mõistetud seoses raske süüteo kohta valeütluste andmise eest kahe aasta ja kuuekuuline vangistus.
- 15 Onderzoeksrechter van de Nederlandstalige rechtbank van eerste aanleg Brussel (Brüsseli hollandikeelse esimese astme kohtu eeluurimiskohtunik, Belgia) tegi 6. juunil 2016 määruse D. Piotrowski vahi alla võtmiseks, et anda ta üle Poola Vabariigile 10. septembri 2012. aasta kohtuotsuse täitmiseks.
- 16 Samas leidis nimetatud kohtunik selles määruses Euroopa vahistamismääruse seaduse artikli 4 punkt 3 alusel, et Sąd Okręgowy w Białymstoku (Białystoki esimese astme kohus, Poola) tehtud vahistamismäärust pole võimalik täita osas, mis puudutab 15. septembri 2011. aasta kohtuotsust, kuna asjaomane isik oli talle etteheidetava teo toimepanemise ajal 17aastane ning Belgia õiguse kohaselt ei olnud täidetud need tingimused, mis on ette nähtud selleks, et alustada menetlust alaealise suhtes, kes on asjaolude asetleidmise ajal vähemalt 16aastane.
- 17 Procureur des Konings (kuninga prokurör, Belgia) esitas 7. juunil 2016 nimetatud määruse peale hof van beroep te Brusselile (Brüsseli apellatsioonikohus, Belgia) apellatsioonkaebuse osas, mis puudutab kõnealuse vahistamismääruse täitmistest keeldumist.
- 18 Procureur des Konings (kuninga prokurör, Belgia) märkis sellega seoses, et noorukite kaitse seaduse kohaselt võib 16aastase isiku võtta vaatamata sellele, et kriminaalvastutusele võtmise vanuse alampiiir 18. eluaasta, vastutusele siis, kui ta on rikkunud liiklusseadust või kui jeugdrechtbank (noortekohus) on teda puudutava asja üle andnud selles seaduses nimetatud juhtudel. Selles kontekstis on Euroopa vahistamismääruse seaduse artikli 4 punktis 3 sätestatud keeldumisaluse kohaldamiseks piisav, kui viia läbi seda vanust puudutava kriteeriumi abstraktne hindamine, millest alates saab isikut kriminaalvastutusele võtta. Seega ei ole vaja *in concreto* hinnata neid täiendavaid tingimusi, mis peavad Belgia õiguse kohaselt täidetud olema, et sellise alaealise suhtes võiks kriminaalmenetluse alustada.
- 19 Pärast apellatsioonkaebuse esitamist jagati kõnealuse Euroopa vahistamismääruse täitmist puudutav toimik kahte ossa.

- 20 Analüüsid vahistamismääruse seda osa, mis käsitles 10. septembri 2012. aasta kohtuotsust, rahuldab Raadkamer van de Nederlandstalige rechtbank van eerste aanleg te Brussel (Brüsseli hollandikeelse esimese astme kohtu kolleegium, Belgia) 21. juunil 2016 D. Piotrowski Poola Vabariigile üleandmise taotluse selle kohtuotsuse täitmisele pööramiseks.
- 21 Seevastu Hof van beroep te Brussel (Brüsseli apellatsioonikohus) tõdes apellatsioonimenetluses 15. septembri 2011. aasta kohtuotsuse täitmise kohta nagu Procureur des Konings (kuninga prokurör), et Belgia õiguse järgi saab lisaks liiklusõigusrikkumistele üle 16aastase alaealise kriminaalvastutusele võtta vaid juhul, kui jeugdrechtbank (noortekohus) saadab teda puudutava asja sõltuvalt toimepandud teost kas tagasi prokuratuurile uurimiseks, selle kohtu erikolleegiumile või vandemeeste kohtule.
- 22 Noorukite kaitse seaduse artikli 57bis § 1 kohaselt võib jeugdrechtbank (noortekohus) siiski asja üle anda vaid juhul, kui on täidetud üks järgmistest tingimustest: asjaomase isiku suhtes on juba võetud üks või mitu järelevalve-, kaitse- või kasvatusmeedet või on isikut juba kohustatud tegema kahju heastamise ettepanekut või tema suhtes on kohaldatud lepitusteenust, või on tegemist mõne karistusseadustiku artiklites viidatud raskema astme kuriteo toimepanemise või katsega. Lisaks näeb see säte veel ette, et kohtu põhjendus asja üleandmise korral käsitleb asjaomase isiku isiksust, tema lähikonda ja tema küpsusastet. Selle seaduse artikli 57bis lõike 2 kohaselt võib nimetatud kohus põhimõtteliselt anda asja üle alles pärast seda, kui ta on lasknud teha asjaomase isiku kohta sotsiaaluuringu ja psühholoogilis-meditsiinilise uuringu.
- 23 Selles õiguslikus kontekstis märgib hof van beroep te Brussel (Brüsseli apellatsioonikohus), et Hof van Cassatie (Belgia kassatsioonikohus) kohtupraktika ei ole Euroopa vahistamismääruse seaduse artikli 4 punkti 3 tõlgendamisel ühtne.
- 24 Selles sättes nimetatud keeldumisaluse kohaldamise kohta leidis Hof van Cassatie (Belgia kassatsioonikohus) prantsuskeelse kolleegiumi teine koda 6. veebruari 2013. aasta kohtuotsuses sisuliselt, et kuna asja üleandmise menetlus ei ole kohaldatav isiku suhtes, kes on uurimise all muus liikmesriigis kui Belgia, siis eeldab alaealise isiku üleandmine Euroopa vahistamismääruse täitmise menetluses seda, et hinnataks *in concreto* neid tingimusi, mis peavad täidetud olema selle isiku süüdimõistmiseks Belgias kui vahistamismäärust täitvas liikmesriigis. Seevastu 11. juuni 2013. aasta kohtuotsuses leidis Hof van Cassatie (kassatsioonikohus) üldkogu sisuliselt, et vastastikuse tunnustamise põhimõte tähendab seda, et vahistamismäärust täitva liikmesriigi kohus ei või Euroopa vahistamismääruse subjektiks oleva isiku üleandmise asjas teha otsust selle asja menetlemine üle anda: tal tuleb Euroopa vahistamismääruse subjektiks oleva alaealise isiku võimaliku üleandmise küsimuses anda vaid abstraktne hinnang selle alaealise isiku karistusõigusliku vastutuse ea kriteeriumile.
- 25 Arvestades seda ebakindlust kohtupraktikas ja asjaolu, et Euroopa vahistamismääruse seaduse artikli 4 punktis 3 sisalduv täitmata jätmise alus on see, millega on üle võetud raamotsuse 2002/584 artikli 3 punkt 3, peab hof van beroep te Brussel (Brüsseli apellatsioonikohus) vajalikuks paluda Euroopa Kohtult selle liidu õigusnormi ulatuse kohta täpsustust, et tagada Belgia õiguse kooskõlaline tõlgendamine selle sätte sõnastuse ja eesmärgiga.
- 26 Neil asjaoludel otsustas hof van beroep te Brussel (Brüsseli apellatsioonikohus) menetluse peatada ja esitada Euroopa Kohtule järgmised eelotsuse küsimused:
- „1. Kas raamotsuse [2002/584] artikli 3 punkti 3 tuleb tõlgendada nii, et isikute üleandmine on lubatav ainult siis, kui need isikud on vahistamismäärust täitva liikmesriigi õiguse kohaselt täisealised, või lubab viidatud artikkel vahistamismäärust täitval liikmesriigil üle anda ka alaealisi, keda saab siseriiklike õigusnormide alusel teatavast vanusest alates (ja teatavate tingimuste täidetuse korral) kriminaalvastutusele võtta?
  2. Kas juhul, kui alaealiste üleandmine ei ole raamotsuse artikli 3 punkti 3 kohaselt keelatud, tuleb seda sätet tõlgendada nii, et

- a) (teoreetilise) võimaluse olemasolu mõista siseriikliku õiguse alusel alaealistele teatavast vanusest alates kriminaalkaristusi on piisav kriteerium üleandmise lubamiseks (teisisõnu viies läbi abstraktse hindamise, mille aluseks on vanus, millest alates saab isikut kriminaalvastutusele võtta, arvestamata võimalikke täiendavaid tingimusi), või et
- b) raamotsuse [2002/584] artikli 1 lõikes 2 sätestatud vastastikuse tunnustamise põhimõte ega raamotsuse artikli 3 punkti 3 sõnastus ei takista vahistamismäärust täitval liikmesriigil läbi viia konkreetse üksikjuhu hindamist, mille raames võib nõuda, et üleantava isiku suhtes kehtivad kriminaalvastutusele võtmiseks samad tingimused, mis kehtivad vahistamismäärust täitva liikmesriigi enda kodanike suhtes, võttes arvesse nende vanust tegude toimepaneku ajal, neile süüks pandavate kuritegude liiki või ka koguni vahistamismääruse teinud liikmesriigis varem tehtud kohtuotsust, millega on määratud kasvatusmeede, olgugi et sellised tingimused vahistamismääruse teinud liikmesriigis ei kehti?

3. Kas juhul, kui vahistamismäärust täitval liikmesriigil on lubatud viia läbi konkreetne hindamine, ei peaks karistamata jäämise vältimiseks vahet tegema kohtu alla andmise eesmärgil toimival üleandmisel ja karistuse täitmisele pööramise eesmärgil toimival üleandmisel?“

Eelotsuse küsimuste analüüs

Esimene küsimus

- 27 Oma esimese küsimusega palub eelotsusetaotluse esitanud kohus sisuliselt selgitada, kas raamotsuse 2002/584 artikli 3 punkti 3 tuleb tõlgendada nii, et vahistamismäärust täitev õigusasutus peab keelduma Euroopa vahistamismääruse subjektiks olevate selliste isikute üleandmisest, keda vahistamismäärust täitva liikmesriigi õiguse kohaselt peetakse alaealiseks, või ainult selliste alaealiste isikute üleandmisest, kes ei ole selle riigi õiguse kohaselt veel jõudnud sellisesse ikka, et neid võiks võtta nende suhtes tehtud vahistamismääruse aluseks olevate tegude eest kriminaalvastutusele.
- 28 Sellega seoses tuleb meenutada, et raamotsuse 2002/584 artikli 3 punkt 3 kohustab vahistamismäärust täitvat õigusasutust keelduma Euroopa vahistamismääruse täitmisest, kui isikut, kelle suhtes see määrus on tehtud, ei saa seoses tema vanusega „võtta vahistamismäärust täitva riigi õiguse alusel kriminaalvastutusele vahistamismääruse aluseks olevate tegude eest“.
- 29 Raamotsuse 2002/584 artikli 3 punkti 3 sõnastusest tuleneb niisiis, et selles sättes ette nähtud täitmata jätmise alus ei puuduta alaealisi isikuid üldiselt, vaid viitab üksnes nendele, kes vahistamismäärust täitva liikmesriigi õiguse kohaselt ei ole veel jõudnud sellisesse ikka, et neid võiks võtta nende suhtes tehtud vahistamismääruse aluseks olevate tegude eest kriminaalvastutusele.
- 30 Liidu seadusandja on seega soovinud välistada mitte kõigi alaealiste isikute üleandmise, vaid ainult selliste isikute üleandmise, kelle suhtes ei saa nende suhtes tehtud vahistamismääruse aluseks olevate tegudega seoses nende vanuse tõttu kriminaalmenetlust alustada ega neid kriminaalkorras karistada, jättes sellele liikmesriigile – kõnealusel valdkonnas ühtlustatud õigusnormide puudumisel – pädevuse määrata kindlaks vanus, millest alates vastab isik selliste tegude eest kriminaalvastutusele võtmise tingimustele.
- 31 Sellest järeldub, et nagu kohtujurist oma ettepaneku punktis 32 märkis, tuleb raamotsuse 2002/584 artikli 3 punkti 3 selle sõnastust arvestades tõlgendada nii, et see põhimõtteliselt ei luba vahistamismäärust täitvatel õigusasutustel keelduda Euroopa vahistamismääruse subjektiks olevate selliste alaealiste isikute üleandmisest, kes on jõudnud sellesse ikka, millest alates võib neid vahistamismäärust täitva liikmesriigi õiguse kohaselt võtta nende suhtes tehtud vahistamismääruse aluseks olevate tegude eest kriminaalvastutusele.

- 32 Nagu kohtujurist veel märkis oma ettepaneku punktis 29, toetavad selle sätte ettevalmistavad materjalid samuti sellist tõlgendust.
- 33 Nimelt, pärast komisjoni ettepanekut võtta vastu nõukogu raamotsus Euroopa vahistamismääruse ja liikmesriikidevahelise üleandmiskorra kohta (KOM(2001) 522 (lõplik) (EÜT 2001, C 332E, lk 305) soovitas Euroopa Parlament oma 14. novembri 2001. aasta aruandes, mis sisaldas seadusandliku resolutsiooni projekti (A 5-0397/2001), teha selles ettepanekus muudatusi ja lisada artiklisse 30a vabatahtlik alus keelduda Euroopa vahistamismääruse täitmisest isiku suhtes, kes vahistamismäärust täitva liikmesriigi õiguse kohaselt ei ole veel jõudnud „karistusõigusliku vastutuse ikka“.
- 34 Niisiis ilmneb, et selle muudatusettepanekuga, millest lähtudes lisati lõpuks raamotsusesse 2002/584 selle artikli 3 punktis 3 sisalduv kohustuslik täitmata jätmise alus, soovis Euroopa Parlament lisada Euroopa vahistamismääruse süsteemi rakendamisse konkreetse erandi, mille eesmärk on võimaldada välistada mitte kõigi alaealiste isikute üleandmine üldiselt, vaid ainult selliste isikute üleandmine, keda ei saa nende vanuse tõttu vahistamismäärust täitva liikmesriigi õiguse kohaselt võtta nende suhtes tehtud vahistamismääruse aluseks olevate tegude eest kriminaalvastutusele ega kriminaalkorras karistada.
- 35 Raamotsuse 2002/584 artikli 3 punkti 3 sellist tõlgendust, nagu on toodud käesoleva kohtuotsuse punktis 31, toetab lõpuks ka normatiivne kontekst, millesse see raamotsus kuulub.
- 36 Nimelt on sellega seoses oluline rõhutada, et nagu tuleneb direktiivi 2016/800 artikli 1 punktist b, kehtestati selle direktiiviga eelkõige selleks, et soodustada harta ja Roomas 4. novembril 1950 allkirjastatud Euroopa inimõiguste ja põhivabaduste kaitse konventsiooniga tagatud alaealiste isikute põhiõiguste järgimist, ühised miinimumnormid eelkõige laste menetlusõiguste kaitseks, see tähendab alla 18aastaste isikute kaitseks, kelle suhtes vastavalt raamotsusele 2002/584 kohaldatakse Euroopa vahistamismäärusega seotud menetlust. Konkreetsemalt sätestab direktiivi artikkel 17, et mitmeid õigusi, mis on tagatud lastele, kes on kahtlustatavad või siseriikliku kriminaaluurimise all, kohaldatakse *mutatis mutandis* ka lastele, kelle suhtes on tehtud Euroopa vahistamismäärus, alates nende vahi alla võtmisest määrust täitvas liikmesriigis.
- 37 Need direktiivi 2016/800 sätted kinnitavad, et liidu õigus ja eriti raamotsus 2002/584 põhimõtteliselt ei keela vahistamismäärust täitvatel õigusasutustel anda üle selliseid alaealisi, kes on vahistamismäärust täitvas liikmesriigis jõudnud karistusõigusliku vastutuse ikka. Samas paneb see direktiiv siiski nendele õigusasutustele kohustuse tagada raamotsuse rakendamisel teatavate siseriiklikes kriminaalmenetlustes tagatud konkreetsete menetlusõiguste järgimine, selleks et kindlustada – nagu on kirjas nimetatud direktiivi põhjenduses 8 –, et esmalt võetakse alati arvesse lapse parimaid huvisid kooskõlas harta artikli 24 lõikega 2.
- 38 Kõiki eeltoodud kaalutlusi arvestades tuleb esimesele küsimusele vastata, et raamotsuse 2002/584 artikli 3 punkti 3 tuleb tõlgendada nii, et vahistamismäärust täitev õigusasutus peab keelduma vaid selliste Euroopa vahistamismääruse subjektiks olevate alaealiste isikute üleandmisest, kes vahistamismäärust täitva liikmesriigi õiguse kohaselt ei ole veel jõudnud sellisesse ikka, et neid võiks võtta nende suhtes tehtud vahistamismääruse aluseks olevate tegude eest kriminaalvastutusele.

Teine küsimus

- 39 Oma teise küsimusega palub eelotsusetaotluse esitanud kohus sisuliselt selgitada, kas raamotsuse 2002/584 artikli 3 punkti 3 tuleb tõlgendada nii, et sellise alaealise isiku üleandmise küsimuse üle otsustamisel, kelle suhtes on tehtud Euroopa vahistamismäärus, peab vahistamismäärust täitev õigusasutus vaid kontrollima, kas asjaomane isik on jõudnud sellisesse ikka, et teda võib vahistamismäärust täitvas liikmesriigis võtta selle vahistamismääruse aluseks olevate tegude eest

kriminaalvastutusele, või nii, et õigusasutus peab veel hindama, kas käsitletavas asjas on täidetud täiendavad individuaalse hindamise tingimused, mis on selle liikmesriigi õiguses konkreetselt ette nähtud alaealise isiku suhtes kriminaalmenetluse alustamiseks või tema kriminaalkorras karistamiseks.

- 40 Sellega seoses tuleb meenutada, et Euroopa Kohtu järjepideva praktika kohaselt tuleb liidu õiguse sätte tõlgendamisel arvestada mitte üksnes sätte sõnastust, vaid ka selle konteksti ning selle õigusaktiga taotletavaid eesmärke, mille osa see säte on (vt eelkõige 11. jaanuari 2017. aasta kohtuotsus, Grundza, C-289/15, EU:C:2017:4, punkt 32, ja 25. jaanuari 2017. aasta kohtuotsus, Vilkas, C-640/15, EU:C:2017:39, punkt 30).
- 41 Mis puutub raamotsuse 2002/584 artikli 3 punkti 3 sõnastusse, siis tuleb märkida, et see on sõnastatud nii, et vahistamismäärust täitev õigusasutus peab keelduma Euroopa vahistamismääruse täitmisest, kui isikut, kelle suhtes see määrus on tehtud, „ei saa seoses tema vanusega võtta“ vahistamismäärust täitva riigi õiguse alusel „kriminaalvastutusele vahistamismääruse aluseks olevate tegude eest“.
- 42 Niisiis tuleneb selle sätte sõnastusest, et sellise alaealise isiku üleandmisest keeldumiseks, kelle suhtes Euroopa vahistamismäärus on tehtud, tuleb vahistamismäärust täitval õigusasutusel vaid kindlaks teha, et see isik ei ole jõudnud sellisesse ikka, millest alates on vahistamismäärust täitva liikmesriigi õiguse kohaselt võimalik samade tegudega seoses kui need, mis olid vahistamismääruse aluseks, tema suhtes kriminaalmenetlust alustada või teda karistada.
- 43 Seega ei näe raamotsuse 2002/584 artikli 3 punkt 3 ette võimalust, et vahistamismäärust täitev õigusasutus võtaks asjaomase isiku üleandmise üle otsustamisel arvesse ka täiendavaid individuaalse hindamise tingimusi – nagu noorukite kaitse seaduse artikli 57bis §-des 1 ja 2 toodud tingimused –, mis on selle liikmesriigi õiguses konkreetselt ette nähtud alaealise isiku suhtes kriminaalmenetluse alustamiseks või tema kriminaalkorras karistamiseks. Vahistamismääruse teinud õigusasutus peab kohaldama konkreetseid karistusõiguse norme, mida selles liikmesriigis kohaldatakse alaealiste poolt toime pandud tegude puhul.
- 44 Neil tingimustel – kuna puudub sõnaselge sellekohane viide – ei võimalda raamotsuse 2002/584 artikli 3 punkti 3 sõnastus kinnitada sellist tõlgendust, mille kohaselt peaks vahistamismäärust täitev õigusasutus keelduma Euroopa vahistamismääruse subjektiks oleva alaealise isiku üleandmisest selle isiku isiklikule olukorrale ja isiku suhtes tehtud vahistamismääruse aluseks olevatele tegudele antud hinnangu alusel, arvestades täiendavaid individuaalse hindamise tingimusi, mis on vahistamismäärust täitva liikmesriigi õiguses konkreetselt ette nähtud alaealise isiku selliste tegude eest kriminaalvastutusele võtmiseks.
- 45 Nagu kohtujurist oma ettepaneku punktis 55 märkis, toetavad seda järeldust ka selle õigusnormi kontekst ja üldine ülesehitus ning raamotsuse 2002/584 eesmärgid.
- 46 Mis puutub raamotsuse 2002/584 artikli 3 punkti 3 konteksti ja üldisse üleehtusse, siis on oluline meenutada, et nagu tuleneb eelkõige raamotsuse artikli 1 lõigetest 1 ja 2 ning põhjendustest 5 ja 7, on raamotsuse eesmärk asendada liikmesriikidevaheline 13. detsembri 1957. aasta mitmepoolne väljaandmissüsteem vastastikuse tunnustamise põhimõttel rajaneva õigusasutuste vahelise üleandmissüsteemiga süüdimõistetute kriminaalkaristuste täitmisele pööramiseks või kahtlustatavatele süüdistuse esitamiseks (16. novembri 2010. aasta kohtuotsus, Mantello, C-261/09, EU:C:2010:683, punkt 35; 5. aprilli 2016. aasta kohtuotsus, Aranyosi ja Căldăraru, C-404/15 ja C-659/15 PPU, EU:C:2016:198, punkt 75, ning 10. novembri 2016. aasta kohtuotsus, Kovalkovas, C-477/16 PPU, EU:C:2016:861, punkt 25).
- 47 Raamotsusega 2002/584 reguleeritud valdkonnas tähendab vastastikuse tunnustamise põhimõte, mis kujutab endast – nagu tuleneb eelkõige raamotsuse põhjendusest 6 – kriminaalasjades tehtava õiguslase koostöö „nurgakivi“, raamotsuse artikli 1 lõike 2 kohaselt seda, et liikmesriigid on

põhimõtteliselt kohustatud Euroopa vahistamismääruse täitma (5. aprilli 2016. aasta kohtuotsus, Aranyosi ja Căldăraru, C-404/15 ja C-659/15 PPU, EU:C:2016:198, punkt 79 ja seal viidatud kohtupraktika).

- 48 Sellest järeldub, et vahistamismäärust täitvad õigusasutused ei või põhimõtteliselt keelduda sellise vahistamismääruse täitmisest muudel juhtudel, kui ainult raamotsuse 2002/584 artiklis 3 ammendavalt loetletud täitmata jätmise kohustuslikel alustel või raamotsuse artiklites 4 ja 4a loetletud täitmata jätmise vabatahtlikel alustel. Järelikult kuna Euroopa vahistamismääruse täitmine kujutab endast üldreeglit, siis on täitmisest keeldumine erand, mida tuleb tõlgendada kitsalt (vt selle kohta 29. juuni 2017. aasta kohtuotsus, Popławski, C-579/15, EU:C:2017:503, punkt 19, ning 10. augusti 2017. aasta kohtuotsus, Tupikas, C-270/17 PPU, EU:C:2017:628, punktid 50 ja 51).
- 49 Euroopa Kohus on, tõsi küll, juba möönnud, et erakorralistel asjaoludel võib seada liikmesriikide vastastikuse tunnustamise ja vastastikuse usalduse põhimõtetele piiranguid. Lisaks – nagu tuleneb raamotsuse 2002/584 artikli 1 lõikest 3 – ei mõjuta raamotsus kohustust austada põhiõigusi, mis on kirja pandud eelkõige hartas (vt selle kohta 5. aprilli 2016. aasta kohtuotsus, Aranyosi ja Căldăraru, C-404/15 ja C-659/15 PPU, EU:C:2016:198, punktid 82 ja 83) ja antud juhul konkreetselt harta artiklis 24, mis puudutab laste õigusi, mille kaitse peavad liikmesriigid selle raamotsuse rakendamisel tagama.
- 50 Mis aga puutub Euroopa vahistamismäärusega seotud menetluse, siis nende õiguste tagamine on esmajärjekorras vahistamismääruse teinud liikmesriigi ülesanne ning temalt eeldatakse, et ta järgib liidu õigust ja eelkõige selles õiguses tunnustatud põhiõigusi (vt selle kohta 18. detsembri 2014. aasta arvamus 2/13 (Euroopa Liidu ühinemine Euroopa inimõiguste konventsiooniga), EU:C:2014:2454, punkt 191 ja seal viidatud kohtupraktika).
- 51 Selle täpsustuse järel tuleb märkida ühelt poolt, et kuna raamotsusesse 2002/584 artikli 3 punktis 3 sisalduv kohustuslik täitmata jätmise alus on Euroopa vahistamismääruse täitmise üldreegli suhtes erand, siis ei saa seda tõlgendada nii, et see võimaldab vahistamismäärust täitval õigusasutusel keelduda vahistamismääruse täitmisest sellise analüüsi alusel – nagu see, mis seisneb hindamises, kas käsitletavas asjas on täidetud täiendavad individuaalse hindamise tingimused, mis on vahistamismäärust täitva liikmesriigi õiguses konkreetselt ette nähtud alaealise isiku suhtes kriminaalmenetluse alustamiseks või tema kriminaalkorras karistamiseks –, mida ei ole ette nähtud selles ega mõnes muus nimetatud raamotsuse sättes.
- 52 Teiselt poolt on oluline tõdeda, et see hinnang võib puudutada selliseid asjaolusid, nagu on põhikohtuasjas käsitlusel ja mis on subjektiivsed, nagu asjaomase alaealise isiku isiksus, tema lähikond ja tema küpsusaste, või objektiivsed, nagu varem toime pandud kuriteod ja varem juba võetud noorukite kaitsemeetmed, mis tegelikult viib selleni, et viiakse uuesti läbi tegelik sisuline uurimine, mis on juba tehtud vahistamismääruse teinud liikmesriigis selle kohtuotsuse tegemisel, mis on Euroopa vahistamismääruse aluseks. Kuid selline uus uurimine, nagu kohtujurist oma ettepaneku punktis 56 märkis, rikuks ja muudaks sisutühjaks vastastikuse tunnustamise põhimõtte, mis tähendab, et liikmesriikide vahel eksisteerib vastastikune usaldus selle suhtes, et igaüks neist tunnustab teistes liikmesriikides kehtiva karistusõiguse kohaldamist, isegi kui nende enda siseriikliku õiguse rakendamine viiks teistsuguse lahenduseni ja mis ei luba seega vahistamismäärust täitval õigusasutusel asendada enda hinnanguga hinnangut, mis on asjaomase alaealise isiku kriminaalvastutusele juba antud vahistamismääruse teinud liikmesriigis selle määruse aluseks olevas kohtuotsuses.
- 53 See võimalus oleks pealegi vastuolus ka raamotsuse 2002/584 eesmärgiga hõlbustada ja kiirendada liikmesriikidevahelist õigusalaal koostööd (vt selle kohta 5. aprilli 2016. aasta kohtuotsus, Aranyosi ja Căldăraru, C-404/15 ja C-659/15 PPU, EU:C:2016:198, punkt 76, ning 25. jaanuari 2017. aasta kohtuotsus, Vilkas, C-640/15, EU:C:2017:39, punkt 31).

- 54 Nimelt on selge, et selle raamotsusega loodi lihtsustatud ja tõhusam süsteem karistusõigusrikkumises süüdimõistetute või kahtlustatavate üleandmiseks õigusasutuste vahel (vt selle kohta 28. juuni 2012. aasta kohtuotsus, *West*, C-192/12 PPU, EU:C:2012:404, punkt 53, ja 16. juuli 2015. aasta kohtuotsus, *Lanigan*, C-237/15 PPU, EU:C:2015:474, punkt 40), mis tulenevalt raamotsuse põhjendusest 5 võimaldab kõrvaldada keerukuse ja võimalikud viivitused, mis olid omased enne raamotsuse vastuvõtmist eksisteerinud väljaandmiskorrale (30. mai 2013. aasta kohtuotsus, *F*, C-168/13 PPU, EU:C:2013:358, punkt 57).
- 55 See eesmärk väljendub eelkõige Euroopa vahistamismäärust puudutavate otsuste tegemise tähtaegade käsitlemisel (30. mai 2013. aasta kohtuotsus, *F*, C-168/13 PPU, EU:C:2013:358, punkt 58), mida liikmesriigid peavad järgima (25. jaanuari 2017. aasta kohtuotsus, *Vilkas*, C-640/15, EU:C:2017:39, punkt 32 ja seal viidatud kohtupraktika) ning mille tähtsust on rõhutatud raamotsuse 2002/584 mitmes sättes (16. juuli 2015. aasta kohtuotsus, *Lanigan*, C-237/15 PPU, EU:C:2015:474, punkt 29 ja seal viidatud kohtupraktika).
- 56 Seoses otsusega Euroopa vahistamismääruse täitmise kohta näeb raamotsuse 2002/584 artikli 17 lõige 1 ette, et Euroopa vahistamismäärust menetletakse ja see täidetakse viivitamatult. Kõnealuse artikli lõiked 2 ja 3 määravad kindlaks täpsed tähtajad - vastavalt 10 või 60 päeva - lõpliku otsuse tegemiseks vahistamismääruse täitmise kohta vastavalt sellele, kas tagaotsitav nõustub oma üleandmisega või mitte. Ainult erijuhtudel, kui vahistamismäärust ei ole võimalik nende tähtaegade jooksul täita, võimaldab nimetatud artikli lõige 4 neid tähtaegu 30 päeva võrra pikendada, pannes vahistamismäärust täitvale õigusasutusele kohustuse sellest viivitamata vahistamismääruse teinud õigusasutusele teatada ja esitada viivituse põhjused. Peale nende erijuhtude on ainult erandlikel asjaoludel liikmesriigil lubatud neid tähtaegu vastavalt raamotsuse artikli 17 lõikele 7 mitte järgida ning nimetatud liikmesriik peab sellest teatama Eurojustile ja esitama viivituse põhjused.
- 57 Selleks et lihtsustada üleandmismenetlust raamotsuse 2002/584 artiklis 17 ette nähtud tähtaegu järgides, on raamotsuse lisas toodud vastav vorm, mille vahistamismäärust tegevad õigusasutused peavad täitma, märkides ära konkreetset nõutud andmed.
- 58 Raamotsuse 2002/584 artikli 8 kohaselt puudutavad need andmed eelkõige tagaotsitava isikuandmeid ja kodakondsust, tõendeid täidetava kohtuotsuse, vahistamismääruse või mis tahes muu sama mõjuga täidetava kohtuotsuse kohta, mis kuulub raamotsuse artiklite 1 ja 2 kohaldamisalasse, süüteo olemust ja õiguslikku kvalifikatsiooni, süüteo toimepaneku tehioolude kirjeldust, sealhulgas aeg, koht ja tagaotsitava isiku kuriteos osalemise laad, mõistetud karistust või kuriteo eest ettenähtud karistusmäära vahistamismääruse teinud liikmesriigis ning võimaluse korral muid süüteo tagajärgi.
- 59 Niisiis ilmneb, et need andmed peavad andma minimaalse formaalse teabe, mis on vahistamismäärust täitval õigusasutusel Euroopa vahistamismääruse kiireks menetlemiseks vajalik, et teha viivitamatult üleandmisotsus. Raamotsuse 2002/584 lisas toodud vorm ei sisalda ühtegi konkreetset asjaolu, mis võimaldaks vahistamismäärust täitvatel õigusasutustel vajaduse korral hinnata asjaomase alaealise isiku isiklikku olukorda subjektiivsete või objektiivsete tingimuste alusel, nagu on nimetatud noorukite kaitse seaduse artikli 57*bis* §-des 1 ja 2, millest konkreetset sõltub võimalus alaealise isiku suhtes vahistamismäärust täitva liikmesriigi õiguse kohaselt kriminaalmenetlust alustada või teda karistada.
- 60 Nagu märgivad Itaalia ja Rumeenia valitsus oma kirjalikes seisukohtades, siis on tõsi, et vahistamismäärust täitvad õigusasutused võivad siis, kui nad leiavad, et vahistamismääruse teinud liikmesriigi esitatud andmed on üleandmise kohta otsuse tegemiseks ebapiisavad, paluda raamotsuse 2002/584 artikli 15 lõike 2 alusel kiirkorras vajalikku lisateavet, et saada vahistamismääruse teinud õigusasutuselt muid tõendeid.
- 61 Samas tuleb tõdeda, et seda võimalust tuleb kasutada äärmisel juhul, üksnes erandjuhtudel, mil vahistamismäärust täitev õigusasutus leiab, et tal ei ole üleandmisotsuse kiirkorras tegemiseks kõiki vajalikke formaalseid andmeid. Neil tingimustel võiks liikmesriigi praktika, mille puhul hinnatakse selle

alaealise isiku isiklikku olukorda, kelle suhtes on teise liikmesriigi õigusasutus Euroopa vahistamismääruse teinud, kohustada vahistamismäärust täitvat õigusasutust järjekindlalt paluma vahistamismääruse teinud õigusasutuselt täiendavaid andmeid tagamaks, et on täidetud täiendavad individuaalse hindamise tingimused, mis konkreetselt lubavad vahistamismäärust täitvas liikmesriigis alaealise isiku suhtes kriminaalmenetlust alustada või teda kriminaalkorras karistada, mis viiks selleni, et üleandmise lihtsustamise ja kiirendamise eesmärk kaotab oma mõtte.

- 62 Kõiki eeltoodud kaalutlusi arvestades tuleb teisele küsimusele vastata, et raamotsuse 2002/584 artikli 3 punkti 3 tuleb tõlgendada nii, et sellise alaealise isiku üleandmise küsimuse üle otsustamisel, kelle suhtes on tehtud Euroopa vahistamismäärus, peab vahistamismäärust täitev õigusasutus vaid kontrollima, kas asjaomane isik on jõudnud sellisesse ikka, et teda võib vahistamismäärust täitvas liikmesriigis võtta selle vahistamismääruse aluseks olevate tegude eest kriminaalvastutusele, ega pea hindama, kas on täidetud täiendavad individuaalse hindamise tingimused, mis on selle liikmesriigi õiguses konkreetselt ette nähtud alaealise isiku suhtes sellistel asjaoludel kriminaalmenetluse alustamiseks või tema kriminaalkorras karistamiseks.

Kolmas küsimus

- 63 Arvestades teisele küsimusele antud vastust, ei ole kolmandale küsimusele vaja vastata.

Kohtukulud

- 64 Kuna põhikohtuasja poolte jaoks on käesolev menetlus eelotsusetaotluse esitanud kohtus pooleli oleva asja üks staadium, otsustab kohtukulude jaotuse liikmesriigi kohus. Euroopa Kohtule seisukohtade esitamise seotud kulud, välja arvatud poolte kohtukulud, ei hüvitata.

Esitatud põhjendustest lähtudes Euroopa Kohus (suurkoda) otsustab:

- 1. Nõukogu 13. juuni 2002. aasta raamotsuse 2002/584/JSK Euroopa vahistamismääruse ja liikmesriikidevahelise üleandmiskorra kohta, (muudetud nõukogu 26. veebruari 2009. aasta raamotsusega 2009/299/JSK) artikli 3 punkti 3 tuleb tõlgendada nii, et vahistamismäärust täitva liikmesriigi õigusasutus peab keelduma vaid selliste Euroopa vahistamismääruse subjektiks olevate alaealiste isikute üleandmisest, kes vahistamismäärust täitva liikmesriigi õiguse kohaselt ei ole veel jõudnud sellisesse ikka, et neid võiks võtta nende suhtes tehtud vahistamismääruse aluseks olevate tegude eest kriminaalvastutusele.**
- 2. Raamotsuse 2002/584 (muudetud raamotsusega 2009/299) artikli 3 punkti 3 tuleb tõlgendada nii, et sellise alaealise isiku üleandmise küsimuse üle otsustamisel, kelle suhtes on tehtud Euroopa vahistamismäärus, peab vahistamismäärust täitva liikmesriigi õigusasutus vaid kontrollima, kas asjaomane isik on jõudnud sellisesse ikka, et teda võib vahistamismäärust täitvas liikmesriigis võtta selle vahistamismääruse aluseks olevate tegude eest kriminaalvastutusele, ega pea hindama, kas on täidetud täiendavad individuaalse hindamise tingimused, mis on selle liikmesriigi õiguses konkreetselt ette nähtud alaealise isiku suhtes sellistel asjaoludel kriminaalmenetluse alustamiseks või tema kriminaalkorras karistamiseks.**

Allkirjad